

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Danou Černovskou v právní věci žalobce: I. **M**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, pošt. schr. 21/OAM, 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 3.6.2014 č.j. OAM-229/ZA-ZA14-P06-2014,

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á .
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný zastavil řízení o udělení mezinárodní ochrany, a to podle ustanovení § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „azylový zákon“), s tím, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle § 10a písm. e) citovaného zákona, jelikož žalobce, přestože podal žádost opakovaně, neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany.

Žalobce včas podanou žalobou napadá rozhodnutí žalovaného v celém rozsahu výroku, neboť se domnívá, že byl krácen na svých právech jako účastník správního řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, neboť žalovaný dle názoru žalobce nedostatečně odůvodnil. Žalobce kategoricky nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že bezpečnostní situaci

v zemi původu žalobce lze považovat za natolik uspokojivou, aby umožňovala bezpečný návrat žalobce do země původu.

Žalobce dále cituje vybrané závěry z ve spise doložených informací o zemi původu a uvádí rozpor mezi nimi a závěry žalovaného. Vzhledem ke zhoršené bezpečnostní situaci Generální konzulát České republiky v Doněcku byl dne 30. 05. 2014 dočasně uzavřen. Ministerstvo zahraničních věcí České republiky dne 06.06.2014 důrazně doporučuje občanům České republiky zrušit nebo odložit cesty do Luganské nebo Doněcké oblasti Ukrajiny, kde probíhá protiteroristická operace ukrajinské vlády. Kvůli nejistému vývoji bezpečnostní situace Ministerstvo zahraničních věcí vyzývá občany České republiky k obezřetnosti rovněž při cestách do Charkovské, Dněpropetrovské, Záporožské, Chersonské a Mykolajivské oblasti.

Žalobce se domnívá, že závěry žalovaného jsou v rozporu i s posledními zprávami Vysokého komisaře OSN pro lidská práva, podle kterých v období od 15. dubna do 20. června bylo na Ukrajině během konfliktu zabito 423 lidí. Počet zabíjení, mučení a únosů organizovanými skupinami na východě Ukrajiny roste. Většina mrtvých jsou civilisté. Dalších třicet lidí uprchlo ze svých domovů, téměř polovina z nich z Doněcké a Luhaňské oblasti.

Žalobce dále konstatuje, že generální tajemník NATO dne 19.06.2014 v Londýně uvedl, že k hranicím s Ukrajinou se přesunulo dalších několik tisíc ruských vojáků. Podle jeho názoru nechává Moskva otevřenou možnost další intervence.

Žalobce uvádí, že použité informace nejsou aktuální a že správní orgán by měl při rozhodování o udělení či neudělení víza posoudit aktuální informace o zemích původu a podle názoru žalobce je povinen přesně a úplně zjistit skutečný stav věci.

Žalobce dále uvádí, že o vízum požádal proto, že mu na Ukrajině hrozí reálné nebezpečí a vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Konstatuje, že se nemůže vrátit na Ukrajinu, že se toho bojí a vyjadřuje obavu, že neví, co bude dělat. Uvádí, že se bezpečnostní situace na Ukrajině zhoršuje, že se Ruská federace připravuje na invazi na východ a jih Ukrajiny a že Rusko v podstatě vyhlásilo Ukrajině válku. Dále žalobce cituje konstatování komisařky OSN pro lidská práva Navi Pillayové: „Únosy, zadržování, špatné zacházení, mučení a zabíjení, které páchají ozbrojené skupiny, nyní ovlivňují širší populaci ve zmíněných dvou východních regionech.“

Závěrem žalobce s ohledem na jím uvedené žádá soud o zrušení žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný konstatuje, že z podané žaloby nevyplývá, která ustanovení správní orgán dle žalobce porušil při svém rozhodování, žalobce pouze namítá, že správní orgán své rozhodnutí nedostatečně odůvodnil a také nesouhlasí k tvrzením žalovaného, že situaci v zemi původu žalobce lze označit za uspokojivou v tom smyslu, že by měla zaručovat bezpečný návrat žalobce do vlasti. Následné odkazy na zprávy o zemi původu považuje žalovaný za zmatečné. Žalobce konstatuje, že žalobce namítal neaktuálnost informací, ze kterých žalovaný správní orgán vycházel při svém rozhodování o žádosti žalobce.

Žalovaný popírá oprávněnost námitek uvedených žalobcem a nesouhlasí s nimi, neboť neprokazují, že by žalovaný porušil některé ustanovení správního řádu či zákona o azylu. Žalovaný odkazuje na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, použité informace o zemi původu, výpovědi žalobce a na vydané rozhodnutí žalovaného, který postupoval v souladu s azylovým zákonem a jednotlivými ustanoveními správního řádu, a proto na rozdíl od žalobce nepovažuje napadené rozhodnutí za vadné, nesprávné či nezákonné. Žalovaný trvá na správnosti vydaného rozhodnutí, neboť dle jeho názoru žalovaný zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl, opatřil si

potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. Po jejich posouzení však dospěl k závěru, že žalobce uvedl stejné skutečnosti jako v řízení předchozím a tak dle jeho názoru byly splněny podmínky pro aplikaci §10a písm. e) azylového zákona a žádost žalobce byla posouzena jako nepřístupná a řízení na základě této skutečnosti zastaveno dle ust. § 25 písm. i) azylového zákona.

Žalovaný uvádí, že žalobce podal svou druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR (20. 05. 2014), jelikož je toho názoru, že na Ukrajině bude válka, nechce se tam vrátit a chce zůstat v ČR se svou rodinou. V případě, že by se vrátil na Ukrajinu, má obavy z toho, že by musel na vojnu a dále také neví, jak by to probíhalo s náboženskou skupinou, se kterou měl ve své vlasti problémy. Není si jistý, zda by ho nadále obtěžovali. Žalobce tedy ohledně pronásledování náboženskou skupinou opět uvádí stejné důvody, které byly podkladem jeho první žádosti, kdy nebyla žalobci mezinárodní ochrana udělena. Rozhodnutí o první žádosti žalobce bylo potvrzeno Krajským soudem v Brně, proti němuž byla však podána kasační stížnost. Po vrácení věci Nejvyšším správním soudem Krajský soud v Brně opětovně rozhodl a žalobu proti prvnímu rozhodnutí správního orgánu opětovně zamítl. Následná kasační stížnost již byla Nejvyšším správním soudem odmítnuta pro nepřijatelnost. Námitku žalobce, že v případě návratu do vlasti bude ohrožen jeho život, nemůže žalovaný považovat za relevantní a naopak ji shledává účelovou. Odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž jsou uvedeny i zdroje informací, z kterých vycházel.

Žalovaný trvá na tom, že vycházel při svém rozhodování ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Uvádí, že byl i za tímto účelem veden s žalobcem pohovor, ve kterém měl žalobce možnost uvést veškeré relevantní důvody, které ho vedly k opuštění vlasti. V průběhu pohovoru nebyl žalobce nijak omezován a k zápisu jednotlivých otázek a odpovědí v rámci pohovorů neměl žádné námitky. K informacím nic doplnit nechtěl, pouze uvedl, že kdyby na něco „natrefil“, tak to doloží. Je třeba zdůraznit dle názoru žalovaného, že řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany je provázáno zásadou aktivity žadatele o mezinárodní ochranu a správní orgán musí umožnit žadateli, aby mohl v řízení sdělit veškeré okolnosti, které považuje za významné, ale není jeho úkolem předestírat důvody, pro které je mezinárodní ochrana obvykle udělována.

Žalovaný uvádí, že správní orgán zjistil přesně a úplně skutečný stav věci, důkazy považuje za úplné, správně zhodnocené a ve vzájemné souvislosti. Uvádí, že dostatečným a standardním způsobem odůvodnil svoje rozhodnutí.

Žalovaný dále uvádí, že žalobce odkazuje na několik zpráv z června 2014, které se týkají situace v Doněcku a Luhánsku. Tyto zprávy však žalovaný nepovažuje za dopadající na samotného žalobce a nevztahují se dle jeho názoru na případ návrat žalobce do jeho vlasti. Žalobce měl sám uvádět, že před odjezdem z jeho vlasti, žil v její západní části a proto by jej neměla nijak ovlivnit situace odehrávající se na východě země. Žalovaný zásadně nesouhlasí s námitkou neaktuálnosti informací.

Žalovaný k situaci žalobce navíc uvádí, že důvody uvedené v žalobě nejsou azylově relevantní, tak jak je definuje azylový zákon. Odkazuje zároveň na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 4. 2002, sp. zn. 6 A 709/2001, kde je uvedeno, že azyl jako právní institut není univerzálním nástrojem pro poskytnutí ochrany před bezprávím, třeba i surovým, hrubým, těžce postihujícím jednotlivce nebo i celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem přesně vymezeny, jsou poměrně úzké a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv, tak jsou v různých listinách a na chartách tato práva uznávána. Azyl je tedy pouze jednou z více možností, na základě kterých může cizinec pobývat na území ČR. Podmínky pro udělení azylu jsou přitom stanoveny v zákoně velmi přísně. Prostřednictvím azylové procedury není možné obcházet zákon o pobytu cizinců.

Žalovaný tak na základě uvedeného shledal naplnění podmínek stanovených v §10a písm. e) azylového zákona. V odůvodnění uvedl a posoudil všechny skutečnosti a nedospěl

k závěru, že by žalobce uváděl skutečnosti nové nebo nová zjištění., která by bez jeho vlastního zavinění nebyly předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Žalovaný se domnívá, že při vedení správního řízení postupoval zcela v souladu se zákonem, když žádost odmítl jako nepřijatelnou a řízení zastavil.

Závěrem žalovaný navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání v rozsahu tvrzených důvodů nezákonnosti, kterým je vázán a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.

Z obsahu správního spisu žalovaného soud zjistil, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany již podruhé. Poprvé žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 7. 11. 2012, tato žádost byla vedena pod č.j. OAM-335/ZA-ZA06-2012. Žalobce v té době shledal azylovým důvodem obavy, které mu plynuly z jeho původní spolupráce se společností „Modlitební dům“. Vzhledem k jeho neshodám s tímto společenstvím měl mít žalobce obavy o život svůj a své rodiny a z toho důvodu opustil svou zemi původu. O první žádosti žalobce správní orgán rozhodl dne 26. 11. 2012, č.j. OAM-335/ZA-ZA06-2012 a žalobci mezinárodní ochrana na území České republiky nebyla udělena. Proti rozhodnutí správního orgánu podal žalobce žalobu, o níž rozhodl Krajský soud v Brně dne 3. 4. 2013, č.j. 41 Az 20/2012-23, který žalobu jako nedůvodnou zamítl. Proti rozhodnutí krajského soudu podal žalobce kasační stížnost. Nejvyšší správní soud svým rozhodnutím ze dne 16. 8. 2013, č.j. 2 Azs 9/2013-55, rozsudek krajského soudu zrušil a věc vrátil krajskému soudu, ten opětovně dne 9. 10. 2013 žalobu zamítl, č.j. 41 Az 20/2012-39. Žalobcem opětovně podaná kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu proti druhému rozhodnutí Krajského soudu v Brně byla odmítnuta pro nepřijatelnost, č.j. 2 Azs 19/2013-32.

Druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce podal dne 20. 5. 2014, ta byla vedena pod č.j. OAM-229/ZA-ZA14/2014. V rámci podané žádosti byl s žalobcem proveden pohovor. Za hlavní důvod udělení mezinárodní ochrany žalobce uvádí jeho neochotu vstupu do armády a obavu z možné války v zemi jeho původu.

V projednávaném případě byla žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany shledána nepřijatelnou dle § 10a písm. e) azylového zákona a řízení o ní bylo zastaveno.

Podle § 10a písm. e) azylového zákona „*žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná, podá-li cizinec opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, aniž by uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany.*“ Druhou podmínkou pro přijatelnost opakované žádosti je, že se musí jednat o takové skutečnosti či zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení. V této souvislosti soud připomíná, že v rámci azylového řízení existují dvě základní povinnosti – břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Jak již Nejvyšší správní soud vyslovil ve svém rozsudku ze dne 7. 12. 2005 č.j. 4Azs 151/2005-86: „*Zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí.*“ Nejvyšší správní soud dovodil, že pokud

žadatel neuvedl všechny důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jedná se o skutečnost přičitatelnou pouze k jeho tíži a nelze akceptovat, že by neunesení břemena tvrzení mohl zhojit pomocí podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

Institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele, a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení. Zpravidla se přitom bude jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo v důsledku plynutí času. Jako takové lze připomenout např. změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele.

Aby žalovaný mohl zjištěný skutkový stav kvalifikovat na základě již několikrát zmiňovaného a pro posuzovanou věc klíčového ustanovení § 10a písm. e) azylového zákona, muselo by dojít k tomu, že žalobce buď nové skutečnosti neuvedl, nebo uvedl pouze skutečnosti takové, které nebyly v předchozím řízení zkoumány, aniž na tom on nesl jakoukoliv vinu.

Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že žalobce shledává novou a podstatnou skutečností změnu poměrů v zemi původu žalobce. Žalobce dokonce situaci v jeho vlasti popisuje jako válku a vyjadřuje obavu nejen ze situace jako takové, ale zároveň z jeho nuceného vstupu do armády.

Soud se neztotožňuje s názorem žalobce, že žalovaný měl tuto skutečnost posoudit jako skutečnost novou a nebyl tedy oprávněn jím podanou žádost o mezinárodní ochranu shledat nepřípustnou dle § 10a písm. e) azylového zákona. Soud uvádí, že jakkoli je každé lidské společenství ze své samotné povahy dynamickým uskupením, ne každá změna, která se v něm odehrává, má azylově relevantní charakter. Relevance takové změny se musí posuzovat nejen v rovině obecné, ve smyslu potenciálního důvodu schopného dopadnout na široké spektrum žadatelů o azyl, ale zejména a především v rovině konkrétní, v úzké vazbě na životní situaci jednotlivého žadatele.

Žalovaný tedy měl v rámci nové žádosti žalobce dostát své povinnosti zhodnotit, zda nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu žalobce, která by mohla zakládat opodstatněnost jeho nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Právě změna situace byla žalobcem uváděna jako nová relevantní skutečnost. Žalovaný si v zájmu zjištění stavu nade vší pochybnost obstaral informace Ministerstva zahraničních věcí, Evropské komise, Freedom House a Infobanky ČTK. Tyto informace soud shledává pro dané správní řízení aktuálními, neboť jsou datem vydání ze stejného roku jako podaná žádost. Tedy soud se mj. neztotožňuje s tou námitkou žalobce, že žalovaný vycházel při svém rozhodování z neaktuálních informací. Žalovaný se dále v rámci správního řízení zabýval tím, jaký vliv a dopad může mít daná situace na žalobce. Předně žalovaný vyvrátil, že by v zemi žalobce probíhala válka, a uvedl, že nestabilní situace v zemi původu se v obecném měřítku dotýká celého obyvatelstva. S tímto závěrem soud souhlasí a konstatuje, že situace na Ukrajině dopadá na široké spektrum potenciálních žadatelů o mezinárodní ochranu, avšak již není v úzké vazbě na žalobcovu konkrétní situaci. Jak žalovaný připomněl ve svém vyjádření, žalobce nepochází z východního území Ukrajiny, které je daným konfliktem přímo zasaženo, ale ze západu země, kde nedošlo ke změně politické a bezpečnostní situace. Tedy žalobcem uváděná tvrzení a skutečnosti ohledně významných změn v jeho vlasti, nejsou pro jeho konkrétní situaci relevantní a neodůvodňují opětovného posouzení a meritorní rozhodnutí.

Z napadeného rozhodnutí je tedy zřejmé, že žalovaný neopomněl posoudit, zda na Ukrajině došlo k takové zásadní změně situace, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany, přičemž jeho závěr je v tomto směru negativní, čímž naplnil veškeré náležitosti odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

Lze uzavřít, že jelikož soud posoudil námitky žalobce jako nedůvodné, ztotožňuje se závěrem žalovaného, který ve svém rozhodnutí dospěl k závěru, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a písm. e) azylového zákona.

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku l z e podat do dvou týdnů ode dne jeho doručení při splnění podmínek § 103 odst. 1 s.ř.s. kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu v Brně.

Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti, pokud nemá vysokoškolské právnické vzdělání, musí být zastoupen advokátem dle ust. § 105 odst. 2 s.ř.s.

Kasační stížnost směřující jen proti výroku o nákladech řízení je nepřipustná.

V Praze dne 16. června 2016

Mgr. Dana Č e r n o v s k á v.r.
samosoudkyně